

напредокат. Други, по поводъ на Европейските язици, иожелахъ да поддържат природният глас на народното днешно нарѣчие. Тѣзи двѣ крайности, противни єдна на друга, възвѣхъ паралелно, както от єднитѣ, тѣй и от другитѣ, въ развитието си; всяк списател имаше свое особено начало: Въ древноподдържателитѣ не гледаше нѣкой освѣнъ єдин образ на єдно старо нарѣчие, което колко и да носеше чарти новобѫлгарски, не бѣше освѣнъ єдин смѣс от єдното и другото съ приближение и сливаніе къмъ Русизмат или Сърбизмат. Другитѣ, които бѣхъ и по голѣматъ часть, колко и да слѣдахъ природният глас на народат, паднахъ под влиянието на мѣстнитѣ нарѣчиа; тѣй щото всяка, много, малко, поддържаше нарѣчието на своето място: провинциализмат играше своят главен рол.

Такова бѣше началото на нашата нова писменност, начало което почти ся ю случило въ сичкитѣ народности въ начатокат им ^{ж)}. Но, врѣмето което надвиша сичкитѣ мѫчинотии, и което изглежда сичкитѣ криви постѣпки, то не ся отказа и нам да покаже своят плод. Въ растоѧние на двайсет години то показа на първите, че съ съвсѣм излѣгани въ мнението си за напредокат на єдин народ, който има нужда от великански крачки за да дойде колко годѣ по-скоро въ ред съ другитѣ народности — негови съседи; и тѣй от прѣодолението на новобѫлгарската часть, тѣ почти изчезнахъ и огъснѣхъ. Коги тѣзи, въ растоѧние на толкова врѣме, малко по малко, тѣ ся сближихъ и са слѣхъ почти въ єдин слог и въ єдно нарѣчие; тѣй щото съ радость днес нѣкой гледа изобщо сичкитѣ учени и списатели да имат єдно перо, єдин слог, єдно нарѣчие. Това ю врѣменният напредок.

Когито слогат и нарѣчието ся борихъ да намерят своят природен путь, то Грамматикатъ не остана по-доло; тѣа коюто имаше тѣх за вѣрен источник на своите правила, малко по малко, ся нареди по-добрѣ отъ колкото бѣше, тѣй щото днес без срам можем да ся юавим прѣд святат и да кажем, че имаме вѣки Грамматика или грам-

^{ж)} Истата дума въ единъ страницѣ три вида писана: 1) зачатокъ, 2) початокъ и 3) начатокъ.